Ankenævnet for Forsikring

Den 2. december 2015 blev i sag nr. 88244:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

LB Forsikring A/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har bilforsikring med ansvarsdækning i LB Forsikring A/S. Han klager over, at han er blevet pålagt det fulde ansvar i forbindelse med et færdselsuheld den 12/1 2015, hvori hans bil var impliceret.

Selskabet har i første omgang ligedelt ansvaret og opkrævet 1/2 selvrisiko hos klageren. Efter at have modtaget modpartens selskabs fremstilling og politiets anmeldelsesrapport har selskabet anerkendt klagerens fulde ansvar over for modpartens selskab, men har ikke opkrævet yderligere selvrisiko.

I klage til nævnet af 5/7 2015 har klageren om ulykken anført:

> "Klokken ca. 7 mandag d. 12.01.2015 kommer jeg kørende af …vejen E… retning mod … Efter en overhaling af en anden personbil, foretaget med 130 km/t ifølge speedometeret, skal jeg til at dreje af ved afkørsel … Da jeg når tættere på, kan jeg se, at bilerne næsten holder stille op ad afkørslen. Den bagerste bil er stadig ikke helt ude på afkørslen og har derfor en del af bagenden inden for striberne i den inderste vognbane. Jeg forsøger at bremse fra ca. 120-125 km/t, men kan se at det ikke kan lade sig gøre at bremse helt op - hvorefter jeg må undvige og trække uden om den del af bilen foran mig, som stadig er i vognbanen. Jeg er på dette tidspunkt stadig i den inderste vognbane og manøvren udføres så jeg ikke på noget tidspunkt overskrider skillelinjen til den yderste vognbane, hvor trafikken upåvirket kan fortsætte. Idet jeg har fået undveget bilen og igen fortsætter i inderste vognbane bliver jeg påkørt bagfra. Jeg vil vurdere min fart på dette tidspunkt til ca. 70-80 km/t. Og den anden implicerede har sagt at han kørte 130 km/t. på dette tidspunkt.
>
> Da bilen holder havareret i den inderste vognbane, og ingen af os har været involveret i et uheld før, vælger vi at ringe til politiet, som kommer ud til stedet. De vurderer, at der i for-

hold til færdselsloven ikke er sket nogen overtrædelse fra min side, da jeg jo korrekt laver en undvigelsesmanøvre. Jeg mener derfor som udgangspunkt, at det er modpartens skyld, da han ikke holder forsvarlig afstand. Der blev ikke optaget nogen rapport, da der hverken var personskade eller sket noget ulovligt. Der findes heller ikke uvildige vidner, som er blevet afhørt og skaderne og disses placering tydeliggør heller ikke hændelsesforløbet i forhold til placering af ansvar. Det må derfor være min forklaring mod hans og det er derfor, efter min overbevisning en forkert afgørelse, at pålægge mig hele skylden. Jeg henviser til teksten på Ankenævnet for Forsikrings hjemmeside:

'Modparten har givet en anden beskrivelse af hændelsesforløbet
Det er desværre ikke ualmindeligt, at de to parters forklaringer ikke passer sammen. Hvis der ikke findes uvildige vidner, der støtter den ene parts forklaring, eller hvis de konstaterbare forhold - eksempelvis skadernes placering - ikke taler for, at det er meget mere sandsynligt, at den ene parts forklaring er mere rigtig end den andens, må selskaberne lige dele ansvaret. Dette svarer til, hvad domstolene gør i samme situation. Kendelse 59.103.'

Jeg bliver d. 6.3. ringet op med afgørelsen af klagen. Her forklarer den klageansvarlige og fuldmægtige …, at de holder fast i afgørelsen, og at de har haft taget kontakt til den ene af de politibetjente, der var på stedet. Betjenten skulle have sagt, at jeg den morgen virkede stresset og havde 'lige lovlig travlt', hvilket på ingen måde er tilfældet eller han på nogen måde kunne vide. Jeg var rystet og chokeret over ulykken og havde meget ondt i nakken. Yderligere mente han efter det oplyste, hvilket også fremgår af afgørelsen, at det var min manøvre, der var skyld i ulykken. Dette overrasker mig meget, fordi selv samme betjent over for mig roste manøvren og lagde vægt på at ulykken ville have set helt anderledes og meget værre ud, hvis jeg ikke havde undveget.

Med hensyn til det betjenten, efter det oplyste, har sagt om, at jeg virkede stresset, så var det i mine øjne nærmere modparten, der virkede stresset. Han fortalte mig også, da vi ventede på politiet, at han var kørt hele vejen fra … og skulle til et møde i …området. Han er endvidere på ingen måde stedkendt, hvorimod jeg kører strækningen hver dag og har gjort det siden august. Jeg var i rigtig god tid den morgen, og var på ingen måde stresset og havde ej heller travlt.
…
Som det fremgår af bilag D så har både politibetjenten og forsikringsselskaberne udelukkende valgt at tro på modpartens forklaring af hændelsesforløbet, da den 'manøvre' der beskrives ikke er noget jeg kan genkende fra min forklaring. Min forklaring er slet ikke nævnt i afgørelsen."

Af politiets anmeldelsesrapport af 12/1 2015 fremgår bl.a.:

"Uheldets art
Materielskadeuheld, hvor der ikke optages rapport
Kort beskrivelse af uheldet
P-kort: P1, [klageren] personvogn, årgang … kørte ad motorvej mhp. frakørsel …, … P1 [klageren] aktiverede sit blinklys og påbegyndte frakørsel, da han konstaterede, at der holdt standsede køretøjer på hele afkørselsrampen. Grundet at P1 skønnede at han ikke kunne være på afkørselsrampen uden at være til fare for trafikken i første vognbane trak han ud i første vognbane igen, hvor han blev påkørt bagfra af P2, …, personvogn, årgang … Forsikringsoplysninger udvekslet.
…
Om vejrforhold Vådt Nedsat sigt (Sigt: Mørke under 100 m)

Regn	Vejbelysning	Skolevej	Tilladt hastighed	Byzoneområde
	Findes ikke	Nej	130 km/t	Nej"

Selskabet har over for nævnet i brev af 3/8 2015 fastholdt sin afgørelse og har til støtte herfor anført:

> "Vores medlem har indbragt vores afgørelse for nævnet, fordi han er uenig i, at han er blevet pålagt det fulde ansvar for færdselsuheldet den 12. januar 2015. Vi beder i den forbindelse nævnet bemærke, at vi - selvom vi har måttet anerkende fuldt ud over for modpartens selskab - alene har opkrævet halv selvrisiko hos vores medlem, ligesom vi skal henlede opmærksomheden på, at der alene er tegnet ansvarsforsikring hos Lærerstandens Brandforsikring, hvorfor vi ikke kan indgå i en dækning af skaderne på vores medlems bil.
>
> Der er umiddelbart en vis uenighed om, hvordan trafikuheldet skete. Dog kan det lægges som ubestridt til grund, at vores medlem har skiftet mellem to vognbaner.
>
> Modparten oplyser i skadeanmeldelsen, at vores medlem har kørt hasarderet, har overhalet og trukket ind lige før en afkørsel/opkørsel, som vores medlem skulle op af.
>
> Det fremgår af politirapporten, at vores medlem kom kørende ad motorvejen og skulle dreje af ved frakørsel .., … Han opdagede, at der holdt standsede køretøjer på hele afkørslen, hvorefter han - da han skønnede, at han ikke kunne være på afkørselsrampen uden at være til fare for trafikken i den første vognbane - trak ud i første vognbane igen, hvorefter han blev påkørt af modparten.
>
> Vores medlem oplyser, at han grundet trafikale årsager er bremset hårdt ned og har undveget en næsten stillestående bil, hvorefter han bliver påkørt bagfra af modparten. Han oplyser endvidere, at han befinder sig cirka 2-300 meter før afkørslen, før han bliver påkørt.
>
> Det er vores vurdering, at der for ingen af parternes vedkommende er tale om en overtrædelse af færdselsloven, hvilket understøttes af, at politiet ikke har rejst sigtelse mod de implicerede parter.
>
> Vores medlem mener, at sagen skulle have været afgjort med en ligedeling, fordi der er modstridende oplysninger. Vi har forsøgt at få et krav igennem over for modpartens selskab, men vi har måttet medgive modpartens selskab, at idet politiet ikke har konstateret kørefejl hos nogen af parterne - men årsagen til uheldet ligger i vores medlems manøvre, så er han fuldt ud ansvarlig for det skete uheld. Vi begrunder dette med, at han har ud fra begge parters forklaring og egen skitse har været inde over den anden vognbane og trukket retur igen - altså foretaget et vognbaneskift, hvorfor situationen efter regresaftalen for motorkøretøjer er en D4-situation. Ved vognbaneskift har den kørende pligt til at sikre sig, at manøvren kan udføres uden fare eller unødig ulempe. Det samme gælder, når den kørende vil standse eller hurtigt nedsætter hastigheden, jf. færdselslovens § 18, stk. 2. Efter Færdselslovens § 101, stk. 1, jf. § 103, stk. 2 har vi således lavet en vurdering af ansvarsfordelingen ud fra de foreliggende omstændigheder, og har på baggrund heraf anerkendt over for modpartens selskab, idet vi hæfter direkte overfor skadelidte, jf. Færdselslovens § 108, stk. 1 - og ansvaret efter retspraksis bliver pålagt den, der skifter vognbane. På trods heraf har vi forud for sagens indbringelse for nævnet godskrevet vores medlem halvdelen af selvrisikoen, fordi vi tror på vores medlems forklaring - men ikke har haft mulighed for at

komme igennem med kravet over for modparten. Hvor gerne vi end ville, så har vi ikke mulighed - og ej heller pligt til - at føre sag på vores medlems vegne. Vi henviser i den forbindelse til kendelse 86.675 hvori nævnet har udtalt, at forsikringsselskabet ikke har pligt til at føre retssag på forsikringstagerens vegne. Som følge heraf har vi henvist vores medlem til selv at føre sagen over for modpartens selskab - ligesom vi i forbindelse med vores anerkendelse har meddelt modpartens selskab, at anerkendelsen er uden præjudice for vores medlems eget krav over for dem.

Det er vores vurdering, at sagen er behandlet korrekt - og at vi ikke har haft anden mulighed end at anerkende over for modpartens selskab - men at vi samtidig har forsøgt at tilgodese vores medlem ved at nedsætte selvrisikobeløbet til det halve. Det er beklageligt, at vores medlem står i en situation, hvor han har en ødelagt bil, men det er nu engang desværre den risiko man løber, når man vælger alene at have tegnet en ansvarsforsikring. Hvis vores medlem havde tegnet kaskoforsikring for bilen, så ville skaderne på bilen have været dækket, og han ville fortsat kun skulle have betalt halvdelen af selvrisikoen. Den rette vej for vores medlem på nuværende tidspunkt for at forsøge at få sit krav igennem, er efter vores bedste overbevisning at klage til modpartens forsikringsselskab.

Vores medlems klage til nævnet indeholder ikke nye oplysninger, der kan bevirke en ændring af vores afgørelse. Vi fastholder derfor, at vi ikke kan føre sag over for modpartens selskab, at vi har været berettiget til at anerkende over for modpartens selskab - og at vi rent kulancemæssigt har nedsat vores medlems selvrisiko."

Efterfølgende har klageren i mail af 6/9 2015 anført:

"I fortsættelse af Ankenævnets brev af 5. august hermed mine kommentarer til LB Forsikrings indlæg.

Jeg har forståelse for, at Ankenævnets rolle er at afgøre tvister imellem en forsikringstager og hans forsikringsselskab. I denne sag er der imidlertid undervejs i behandlingen sket en indblanding fra modpartens selskab, som i dag stiller mig i en lidt Kafkask situation i relation til de to forsikringsselskaber.

Jeg vil i det følgende supplere og vurdere informationen i sagen for så vidt angår 2 forhold:

1. skyldsspørgsmålet
2. håndteringen af sagen imellem selskaberne og i relation til mig efterfølgende.

Ad 1.
Der foreligger pt. 3 forklaringer om hændelsesforløbet, som kan danne baggrund for en vurdering af skyldsspørgsmålet.

a. Modparten har i sin forklaring tilkendegivet, at min kørsel har været klart hasarderet og ulovlig, idet jeg efter hans påstand skulle have krydset fuldt optrukne vognbanelinjer og have overskredet hastighedsbegrænsningen på stedet. Det rigtige tidspunkt at gøre den påstand gældende, ville have været mens politiet var på stedet - der kunne så have været udført tekniske undersøgelser og på den baggrund være optaget en rapport. Det skete jo ikke, så modpartens forklaring må efter min opfattelse afvises som en efterrationalisering, der alene har til hensigt at flytte skyldsbyrden.

b. Der foreligger ikke en egentlig rapport fra politiet, men et såkaldt påkørselskort. I det gives en skriftlig vurdering fra de politifolk, som var på stedet, af den situation, der førte til

at modparten påkørte mig. Både LB Forsikring og modpartens forsikringsselskab lægger i den forbindelse stor vægt på følgende formulering i påkørselskortet: '..trak han ud i første vognbane igen, hvor han blev påkørt bagfra..'

Jeg mener, at sætningen er taget ud af sin sammenhæng, som er følgende: 'Grundet at P1 skønnede at han ikke kunne være på afkørselsrampen uden at være til fare for trafikken i første vognbane trak han ud i første vognbane igen, hvor han blev påkørt bagfra...' Af den formulering fremgår jo, at hvis jeg var kommet til et fuldstændigt stop i forsøget på at komme op af afkørselsrampen, så ville jeg stadig være til fare for trafikken i første vognbane. Så må det jo være politiets vurdering, at en væsentlig del af mit køretøj, formentlig mere end halvdelen, fortsat ville holde ude i første vognbane - hvis det altså havde været muligt for mig at stoppe på vej ind på afkørslen uden at påkøre de holdende. I stedet blev jeg, som det fremgår af politiets formulering, 'påkørt bagfra'.

Så kan man jo diskutere semantikken i den sætning og spekulere over hvad politiassistenten mon har ment da han skrev det. Men det står jo fast, at han ikke har ment, at jeg var helt inde på afkørselsrampen og dermed ude af første vognbane.

c. Dermed kommer vi jo så til den sidste forklaring på hændelsesforløbet - som er min. Den fremgår af det fremsendte til Ankenævnets behandling, nemlig at den sidste bil i afkørselsrampen holdt stille og faktisk holdt delvist ude i første vognbane. For mig var valget i situationen imellem med sikkerhed at skabe et trafikuheld ved at ramme den bagerste bil i køen og at forsøge at forblive i første vognbane. Den vurdering var LB Forsikring jo i øvrigt helt enige i, indtil modpartens forsikringsselskab fortalte modpartens ejendommelige historie.

Det er min opfattelse, at min forklaring af hændelsesforløbet ligger tæt op af den forklaring, der kan udledes af politiets formulering. Hvis jeg havde ageret ulovligt, ville der jo også være blevet optaget rapport.

Ad. 2.
Efterfølgende har der så været et forløb i sagen, hvor jeg først er blevet stillet en ligedeling af skylden i udsigt, hvorefter LB Forsikring på et tidspunkt har valgt at afstå fra at forfølge sagen yderligere og har accepteret den skyldsfordeling, som det andet selskab har insisteret på.
I LB forsikrings oprindelige mail af 12. marts til mig tilkendegives det, at 'denne afgørelse er mellem selskaberne, mens vi overfor dig mener modparten burde have kunne reagere, og vi vil derfor kun opkræve dig 50 % selvrisiko.'

I den senere afgørelse til mig og i replikken til Ankenævnet er der ingen anerkendelse af skyldsfordelingen - tværtimod tilkendegives det, at ansvaret er mit.

I relation til en eventuel privatretlig sag mod det andet selskab - som mit selskab henviser mig til - stiller det jo mig relativt dårligt fra start, at mit selskab samtidigt klart tilkendegiver, at jeg efter selskabets opfattelse har skylden i sagen.

Jeg har bemærket, at LB Forsikring i sin replik slår fast, at der med baggrund i kendelse 86.675 ikke er en pligt for et forsikringsselskab til at føre sag på et medlems vegne. Hvor vidt denne kendelse har generel gyldighed i forbindelse med alle sager i relation til nævnet står uklart - det ved nævnet jo nok bedst selv. Jeg har imidlertid hæftet mig ved, at klagerens selskab i denne sag ikke på noget tidspunkt tilkendegiver at klageren har uret - selskabet opgiver blot at få et i øvrigt ganske ubetydeligt beløb opkrævet.

Samtidigt har jeg kunnet konstatere, at min bil - eller resterne af den - har ført en lidt omtumlet tilværelse efter uheldet. Der er tilsyneladende sket det, at taksator for modpartens forsikringsselskab (se LB Forsikrings bilag 6 notat af 25.03.2015) har taget hånd om min bil. Jeg har kunnet konstatere, at pladerne er blevet klippet af min bil og den har derefter været henstillet i længere tid hos min mekaniker. Derefter den er blevet fjernet og jeg råder tilsyneladende ikke længere over den eller over de mulige indtægtsmuligheder fra den. Principielt kunne jeg jo beslutte at ville sætte den i stand igen - det er jo ikke længere en forsikringssag efter selskabernes opfattelse - men det kan jeg ikke fordi selskaberne har taget rådighed over den.

Det forløb burde efter min opfattelse gøre forsikringsselskabet Concordia til part i denne sag, fordi de tilsyneladende igennem taksator har ageret i sagen. Men da de jo ikke er mit

Det er mit ønske, at Ankenævnet

1. tager stilling til skyldsspørgsmålet i forbindelse med uheldet den 12. januar 2015.
2. såfremt nævnet når frem til at der er lige fordeling af skylden, tager stilling til LB Forsikrings accept af skyldsspørgsmålet og den dermed forringede mulighed for mig i en sag overfor modpartens forsikringsselskab
3. såfremt nævnet når frem til at der er lige fordeling af skylden, tager stilling til om LB Forsikring burde have arbejdet mere aktivt i min interesse overfor modpartens forsikringsselskab
4. tager stilling til, om det er acceptabelt at modpartens forsikringsselskab fjerner nummerpladerne fra min bil - tilsyneladende med mit selskabs accept.

Nævnet har i øvrigt fået forelagt samtlige skitser, forklaringer og billeder.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**2. ANSVAR**

…

3. Hvad dækker forsikringen?

Forsikringen dækker det erstatningsansvar, den sikrede som ejer, bruger eller fører af den forsikrede bil pålægges.

Alle aftaler om erstatning skal forhandles af os. Vær opmærksom på, at det kan få betydning for din ret til erstatning, hvis du anerkender ansvaret uden at have talt med os.

Skader på forsikringstageren er dækket, når denne ikke er fører af bilen."

Nævnet udtaler:

Det anmeldte færdselsuheld den 12/1 2015 skete umiddelbart efter, at klageren skulle dreje af ved en frakørsel på en motorvej. Han opdagede, at der holdt standsede køretøjer på hele afkørslen, hvorefter han – da han skønnede, at han ikke kunne være på af-

kørselsrampen uden at være til fare for trafikken - trak ud i første vognbare igen. Klagerens bil blev herefter ramt af modparten, der kom kørende bagfra i første vognbane.

Det fremgår af sagen, at klageren ikke har kaskoforsikring, men alene ansvarsforsikring i selskabet, og at selskabet har meddelt klageren, at der alene hos klageren opkræves halv selvrisiko for ansvarsskaden, hvilket svarer til, at klageren har halvt ansvar for skaden på modpartens bil.

Klageren ønsker, at nævnet tager stilling til skyldsspørgsmålet, idet han mener, at selskabets ageren i sagen har forringet hans mulighed for at få erstatning fra modpartens selskab. Klageren har endvidere klaget over den sagsbehandling, som modpartens selskabet har foretaget.

Det fremgår af sagen, at selskabet – efter en vis korrespondance med modpartens selskab i edi-systemet - har meddelt, at "Vi anerkender, men uden præjudice for vores kundes personlige krav for skade på egen bil", og at modpartens selskab som svar herpå meddeler, at "Jeres anerkendelse er modtaget og jeres afregning imødeses."

Nævnet bemærker indledningsvist, at nævnet ikke kan afgøre spørgsmålet om modpartens selskabs erstatningsansvar og sagsbehandling over for klageren, idet nævnet efter sine vedtægter alene har kompetence til at afgøre tvister, der angår en klagers forsikringer – som forsikringstager eller som sikret - i det pågældende selskab, og idet klageren hverken er forsikringstager eller sikret i modpartens selskab, jf. § 2, stk. 1, i nævnets vedtægter.

Da selskabet i relation til klageren alene har opkrævet halv selvrisiko hos klageren, foreligger der ikke en aktuel tvist mellem klageren og selskabet. Nævnet har derfor ikke anledning til at tage stilling til, om klageren har halvt eller fuldt ansvar for det pågældende færdselsuheld.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at selskabets anerkendelse af ansvaret i forhold til modpartens selskab i sagens natur må ske – og er sket – uden præjudice for en

eventuel retsafgørelse i en retssag mellem klageren og modpartens selskab. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at selskabet – i en situation som den foreliggende – ikke har pligt til over for modpartens selskab at stå fast på klagerens synspunkt om, hvordan ansvarsfordelingen bør være.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Svend Bjerg Hansen
Udskriftens rigtighed bekræftes

Carsten Sennels